

บทสรุปผู้บริหาร

โครงการ “การประเมินความยั่งยืนในมิติด้านธรรมาภิบาลของการทำเกษตรเชิงพื้นที่ กรณีศึกษา อำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่

ภายใต้ชุดโครงการ งานวิจัยเชิงพื้นที่: การประเมินความยั่งยืนของการทำเกษตรกรรม กรณีศึกษา อำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่”

บทสรุปผู้บริหาร

ปัจจุบัน การพัฒนาอย่างยั่งยืนถูกบรรจุอยู่ในระดับโลก ได้แก่ เป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน หรือ SDG สำหรับในระดับประเทศ ประกอบด้วย แผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ แผนยุทธศาสตร์กระทรวง และแผนการพัฒนาพื้นที่ เมื่อพิจารณาในมิติระดับภาคส่วนการผลิตพบว่าระบบการผลิตภาคเกษตรภายใต้แนวทางการบริโภคและการผลิตที่ไม่ยั่งยืน เช่น การปลูกพืชเกษตรเชิงเดี่ยวที่ทำลายป่า จะไม่ได้รับการยอมรับและกีดกันในตลาดโลก ตัวอย่างที่สำคัญได้แก่ ตลาดผลิตภัณฑ์เนื้อไก่และไข่ในตลาดโลก จะไม่รับซื้อผลิตภัณฑ์ที่เชื่อมโยงอุปทานการผลิตที่ทำลายป่า เช่น การปลูกข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ที่ทำลายในบางพื้นที่ของภาคเหนือของประเทศไทย กรณีร้ายแรงคือ ผลิตภัณฑ์เนื้อไก่และไข่ทั้งหมดจากประเทศไทยจะถูกแบนในตลาดโลก ในกรณีองค์กร บริษัทที่จะเข้าสู่ตลาดหุ้นต้องดำเนินการดัชนีความยั่งยืนภายใต้ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยหรือ Dow Jones Sustainability Index ของ S&P Global ในระดับโลก

จากเหตุผลข้างต้นการประเมินการพัฒนาอย่างยั่งยืนจึงเป็นประเด็นที่สำคัญ ระบบการประเมินที่น่าสนใจอีกหนึ่งระบบคือ การประเมินความยั่งยืนของระบบการเกษตรกรรมและอาหาร (SAFA: Sustainability Assessment of Food and Agriculture systems) ซึ่งเป็นกรอบแนวคิดการประเมินความยั่งยืนทางอาหารและการเกษตรตลอดห่วงโซ่อุปทาน ขององค์การอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) ภายใต้ 4 มิติหลัก นั่นคือ ด้านธรรมาภิบาล ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านเศรษฐกิจ และความอยู่ดีมีสุข

ในรายงานนี้จะนำเสนอการประเมินภายใต้ระบบ SAFA เพื่อกำหนดตัวชี้วัดในมิติธรรมาภิบาล โดยมีการเปรียบเทียบระหว่างเกษตรเชิงเดี่ยว ได้แก่ ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ และเกษตรบูรณาการ ภายใต้กรณีศึกษา อำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาการประยุกต์ใช้ตัวชี้วัดและเกณฑ์การให้คะแนนของการประเมินความยั่งยืนของระบบการเกษตรกรรมและอาหารที่เหมาะสมกับพื้นที่ในมิติธรรมาภิบาล 2. เปรียบเทียบผลการติดตามและประเมินระหว่างเกษตรเชิงเดี่ยวกับเกษตรแบบบูรณาการ และ 3. จัดทำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายเพื่อสนับสนุนการขับเคลื่อนการเสริมสร้างสังคมคาร์บอนต่ำผ่านการบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืนในระบบการผลิตอุตสาหกรรมข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ของประเทศไทย

การประเมินโดยใช้แบบสอบถามและสัมภาษณ์เชิงลึกในพื้นที่ถูกพัฒนาตามกรอบดัชนี การวัดผล แนวทางการแปลความหมายซึ่งถูกกำหนดโดยกรอบความยั่งยืนของระบบการเกษตรกรรมและอาหาร (SAFA) ในมิติธรรมาภิบาล โดยองค์การอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติ หรือ FAO การเก็บรวบรวมข้อมูลในพื้นที่ผ่านการวิเคราะห์ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของห่วงโซ่อุปทานในพื้นที่และนอกพื้นที่ โดยเปรียบเทียบระหว่างเกษตรเชิงเดี่ยว และเกษตรบูรณาการ

ผลการประเมินความยั่งยืน SAFA ในมิติธรรมาภิบาล ของการทำเกษตรเชิงพื้นที่ กรณีศึกษา อำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่ โดยเปรียบเทียบระหว่าง (1) พืชเชิงเดี่ยว (ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์) และ (2) การปลูกพืช

แบบบูรณาการหรือผสมผสาน สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 กลุ่มใหญ่ โดยพิจารณาประเด็นของขนาดองค์กรและรูปแบบการทำเกษตร คือ

กลุ่มที่ 1 องค์กรขนาดใหญ่ ที่ดำเนินการกับเกษตรเชิงเดี่ยวมีผลการประเมินในระดับสูง เช่น บริษัท เจริญโภคภัณฑ์อาหาร จำกัด (มหาชน) บริษัท เบทาโกร จำกัด (มหาชน) (อุตสาหกรรมอาหารสัตว์) ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ธ.ก.ส.) จุดเด่นขององค์กรเหล่านี้คือ มีการดำเนินงานด้านความยั่งยืนที่ชัดเจน มีรูปแบบและเอกสารที่สมบูรณ์ สอดคล้องกับมาตรฐานนานาชาติ โดยเฉพาะบริษัทที่เข้าสู่ตลาดหุ้นจะมีการดำเนินการดัชนีความยั่งยืนของดาวโจนส์ (Dow Jones Sustainability Indices : DJSI) ซึ่งมีขอบเขตที่ครอบคลุมการประเมินความยั่งยืนของ SAFA นอกจากนี้ องค์กรขนาดใหญ่เหล่านี้จะมีการควบคุมคุณภาพการดำเนินงานขององค์กรในพื้นที่ไปในทิศทางเดียวกันกับนโยบายของบริษัทแม่ ประเด็นที่สำคัญคือ การดำเนินการในประเด็นความยั่งยืนขององค์กรขนาดใหญ่เหล่านี้ต้องมีการลงทุนทรัพยากรทั้งด้านเงินทุน บุคลากร และเวลา ค่อนข้างมาก อย่างไรก็ตามหากมีการดำเนินการในมาตรฐานนานาชาติแล้ว การขยายผลไปสู่มาตรฐานอื่นจะลดความยุ่งยากลงเนื่องจากมีแนวทางที่สอดคล้องกัน

กลุ่มที่ 2 องค์กรขนาดเล็ก ที่ดำเนินการกับเกษตรเชิงเดี่ยวมีผลการประเมินในระดับต่ำ โดยส่วนใหญ่จะเป็นผู้ประกอบการในพื้นที่ และอยู่ในห่วงโซ่อุปทานข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ชั้นกลาง ได้แก่

- ลูกไร่ (พ่อค้าสินเชื่อ ร้านค้าปลีกเกี่ยวกับเกษตรภัณฑ์) ได้แก่ ร้านต้นกล้าการเกษตร
- หัวสี (พ่อค้าที่รับสีหรือมีระบบขนส่ง) ได้แก่ กลุ่มผู้ประกอบการที่มีรถกระบะ
- โซโล (ลานเท ลานตากหรือสหกรณ์) ได้แก่ หจก.ณัฐรุ่งโรจน์ พีตมิลล์

เนื่องจากเป็นองค์กรขนาดเล็กในพื้นที่ จึงมีจุดเด่นคือ เป็นกลุ่มที่มีความใกล้ชิดและมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของเกษตรกรค่อนข้างมาก แต่จุดด้อยหรือช่องว่างคือ องค์กรขนาดเล็กในพื้นที่เหล่านี้ยังไม่มี ความเข้าใจและยังไม่เห็นความสำคัญของการดำเนินงานอย่างยั่งยืนรวมถึงผลกระทบระยะยาวจากตลาดนานาชาติ ทำให้ขาดทิศทาง รูปแบบ และเอกสารการดำเนินงานอย่างยั่งยืน บางองค์กรมีความยินดีที่จะปฏิบัติตามแนวทางที่ดีแต่ติดขัดเรื่ององค์ความรู้ งบประมาณสนับสนุนการดำเนินงาน ด้วยเหตุนี้การดำเนินงานช่วยเหลือ องค์กรขนาดเล็กในพื้นที่กลุ่มนี้จำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนให้เกิดการรวมกลุ่มขององค์กรในพื้นที่ที่สามารถประสานงานกับส่วนกลาง โดยควรมีองค์ความรู้ เช่น สถานศึกษาในพื้นที่สนับสนุนแนวทางการดำเนินงานอย่างยั่งยืน รวมถึงทำในรูปแบบของ check list เอกสารที่เกี่ยวข้อง ตัวอย่างเอกสารและการดำเนินงาน เนื่องจากด้านธรรมาภิบาลมีประเด็นเรื่องความสมบูรณ์ของเอกสาร จึงจำเป็นต้องระมัดระวังในประเด็นนี้

กลุ่มที่ 3 องค์กรขนาดใหญ่ ที่ดำเนินการกับเกษตรบูรณาการมีผลการประเมินในระดับสูง เช่น โครงการจริงใจมาร์เก็ตซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเครือ Central Group กลุ่มนี้จะคล้ายคลึงกับกลุ่มที่ 1 คือ มีรูปแบบ เอกสาร และการดำเนินงานด้านความยั่งยืนพัฒนาไปในทิศทางเดียวกัน ส่งผลให้การประเมินดัชนีความมั่นคง (SAFA) สอดคล้องกับกิจกรรมความยั่งยืนอื่นและมีค่าคะแนนที่ดี เนื่องจากกลุ่มนี้ไม่สนับสนุนเกษตรเชิงเดี่ยว เช่น ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ จึงให้มีข้อตกลงหรือเงื่อนไขในการรับซื้อกับเกษตรกร เช่น ต้องมีใบรับรองมาตรฐาน GAP (เกษตรปลอดภัย)

กลุ่มที่ 4 องค์กรขนาดเล็ก ที่ดำเนินการกับเกษตรบูรณาการมีผลการประเมินในระดับต่ำ โดยส่วนใหญ่จะเป็นผู้ประกอบการในพื้นที่ และไม่สนับสนุนเกษตรเชิงเดี่ยวภายใต้ข้อตกลงหรือเงื่อนไขในการรับซื้อกับเกษตรกร เพื่อแก้ปัญหาพื้นที่ป่าต้นน้ำเสื่อมโทรมให้เป็นพื้นที่ที่มีระบบนิเวศที่สมบูรณ์ และมีความมั่นคงทางอาหารอย่างยั่งยืน กลุ่มนี้มีแนวความคิดที่ดีแต่ช่องว่างที่สำคัญของการดำเนินงานคือ ความสมบูรณ์ของเอกสาร แนวทางการแก้ไขควรดำเนินการคล้ายคลึงกับกลุ่มที่ 2 คือ สนับสนุนเอกสารการดำเนินการอย่างยั่งยืน

สาเหตุหลักที่ทำให้คะแนนความยั่งยืน SAFA ในมิติธรรมาภิบาลขององค์กรขนาดเล็กและขนาดใหญ่แตกต่างกัน คือ รูปแบบ เอกสาร และการดำเนินงานด้านความยั่งยืน ยกตัวอย่างเช่น เอกสารพันธกิจขององค์กรที่สอดคล้องกับความยั่งยืนในรายงานทุกฉบับเนื่องจากการประเมินความยั่งยืน SAFA ในมิติธรรมาภิบาลนั้น ต้องการหลักฐานทางเอกสารเพื่อยืนยันผลการประเมิน เอกสารเหล่านี้ส่วนใหญ่จะปรากฏในองค์กรขนาดใหญ่ ที่มีแผนกที่ดูแลเรื่องความยั่งยืนในองค์กร มีผลการดำเนินการในรูปแบบเอกสารที่สามารถตรวจสอบและเผยแพร่ได้ และการดำเนินงานเป็นปกติ

เมื่อพิจารณาการเปรียบเทียบคะแนนความยั่งยืน SAFA ในมิติธรรมาภิบาลในมิติของเกษตรเชิงเดี่ยวและเกษตรบูรณาการพบว่า ในองค์กรขนาดเล็กคะแนนค่อนข้างต่ำทั้งสองกลุ่มเนื่องจากไม่มีรูปแบบ เอกสาร และการดำเนินงานด้านความยั่งยืนที่เป็นลายลักษณ์อักษร ถึงแม้ว่ากลุ่มเกษตรบูรณาการจะมีแนวความคิดที่นำไปสู่การดำเนินงานที่ดี แต่ขาดซึ่งเอกสารในการดำเนินงาน ขาดเอกสารอ้างอิง ทำให้คะแนนประเมินต่ำมาก นอกจากนี้การดำเนินการเอกสารต้องการทรัพยากร งบประมาณ ค่อนข้างมาก การทำเอกสารความยั่งยืนเสมือนเป็นภาระของหน่วยงานหรือองค์กรที่มีขนาดเล็กในท้องถิ่น เสมือนอุปสรรคสำหรับการทำธุรกิจอย่างยั่งยืน

แนวทางแก้ไขประเด็นปัญหาเบื้องต้นคือ การรวมกลุ่มในรูปแบบสมาคมหรือกลุ่มเพื่อดำเนินการเอกสารและเรียนรู้เรื่ององค์ความรู้ โดยภาครัฐควรสนับสนุน platform เพื่อให้การทำงานสะดวกขึ้น เช่น checklist เอกสารที่ต้องการ แนวทางการดำเนินงานในเอกสาร แนวทางปฏิบัติความยั่งยืนด้านธรรมาภิบาลที่เหมาะสมกับขนาดองค์กรในพื้นที่ นอกจากนี้ควรมีสถาบันการศึกษาในพื้นที่ที่ให้ความรู้กับหน่วยงานในการปรับตัวที่นำไปสู่ความยั่งยืน

ข้อเสนอแนะสำหรับมิติธรรมาภิบาลคือ

1. โครงการประกันรายได้เกษตรกรผู้ปลูกข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ควรมีระบบตรวจสอบ traceability การรับซื้อผลผลิตที่ชัดเจนเพื่อให้เกษตรกรไม่รับซื้อจากพื้นที่ผิดกฎหมาย ระบบตรวจสอบย้อนกลับ (Corn Traceability) เช่น ส่งเสริมการใช้ระบบ GPS เพื่อติดตามรถขนส่ง รวมถึงระบบตรวจสอบการนำเข้าข้าวโพดเลี้ยงสัตว์อย่างผิดกฎหมายจากประเทศเพื่อนบ้านเนื่องจากราคารับซื้อที่สูงกว่าของประเทศไทย หากไม่มีการดำเนินการที่ดีจะทำให้ประเด็นการกีดกันทางการค้าจากผู้รับซื้อผลิตภัณฑ์เนื้อไก่หรือไข่ในตลาดโลกที่ไม่รับซื้อสินค้าที่เชื่อมโยงกับอาหารสัตว์จากประเทศไทยที่ผลิตจากข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ที่ปลูกจากทำลายพื้นที่ป่า

2. การขับเคลื่อนในแม่แจ่มควรไปในทิศทางเชิงเดี่ยวที่ทำลายป่า สู่เกษตรบูรณาการที่สนับสนุนการปลูกป่าเศรษฐกิจ โดยมีการยกระดับองค์กรในท้องถิ่นให้มีศักยภาพทางธรรมาภิบาลในแนวทางเดียวกับมาตรฐานต่างประเทศ โดยการสนับสนุน platform การดำเนินการความยั่งยืนและธรรมาภิบาล สำหรับเกษตรกร องค์กรขนาดเล็ก และ supply chain ขั้วกลาง เช่น checklist เอกสาร ระบบรับรองมาตรฐานจากภาครัฐ มีคู่มือแนวทางการดำเนินงานประเมิน มีตัวอย่าง และขั้นตอนการประเมินที่ชัดเจน โดยผ่านระบบการส่งเสริมและจูงใจการปฏิบัติทางเกษตรที่ดี หรือ GAP (Good Agriculture Practices) โดยควรจูงใจโดยเงินทุน ปัจจัยการผลิต ตลาด โดยผลผลิตเกษตรที่ผ่านมาตรฐาน GAP ควรได้ราคาที่สูงขึ้น

3. ควรสนับสนุนให้เกษตรกรแบบเกษตรบูรณาการรวมกลุ่มรูปแบบ “สหกรณ์การเกษตร” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการรวมผลิตและขายตรงกับผู้บริโภคหรือโรงงาน เพื่อ (1) การรวมกลุ่มทำให้มีปริมาณสินค้าเกษตรที่มากขึ้นสร้างอำนาจต่อรองในตลาดและ supply chain (2) การรวมกลุ่มทำให้ค่าใช้จ่ายในการบริหารต่อหน่วยเกษตรกรลดลง ตั้งแต่การจัดการเงินทุน ปัจจัยการผลิต การจัดการซื้อขายในตลาด (ขนส่ง การสี การควบคุมคุณภาพความชื้น การเก็บรักษาในลานหรือไซโล) อย่างไรก็ตาม เงื่อนไขหรือข้อจำกัดที่สำคัญคือ (1) ผู้นำของสหกรณ์ต้องมีประสบการณ์ ความสามารถ เครือข่ายในการต่อรองกับผู้ซื้อ (2) พื้นที่เพาะปลูกแหล่งสำคัญที่มี supply เพียงพอ มีการวางแผนการปลูกอย่างเป็นระบบเพื่อสามารถส่งสินค้าให้เพียงพอต่อความต้องการของตลาด (3) เพื่อลดค่าใช้จ่ายในการคมนาคมและค่าใช้จ่ายในการขนส่ง คลังสินค้า และเครื่องมือควมมีรูปแบบการลงทุนระหว่างภาครัฐและประชาชน หรือระหว่างเครือข่ายสหกรณ์ด้วยกันในพื้นที่ใกล้เคียง (4) ควรสนับสนุนการปฏิบัติทางเกษตรที่ดี หรือ GAP (ปลูกแบบมีเอกสารสิทธิ์) โดยควรจูงใจผ่าน เงินทุน ปัจจัยการผลิต ตลาด เพื่อให้เห็นความแตกต่างระหว่างเกษตรกรที่ดำเนินการและไม่ดำเนินการที่ชัดเจน

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายสำหรับ อ. แม่แจ่ม คือ

ภาคประชาชนและเกษตรกร

เกษตรกรในพื้นที่ต้องลดพื้นที่เพาะปลูกข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ในพื้นที่ที่ไม่เหมาะสม โดยปรับพื้นที่จากพืชเชิงเดี่ยวที่ทำลายสิ่งแวดล้อมสู่เกษตรแบบผสมผสานที่นำไปสู่การคืนพื้นที่ป่า แต่ผลประโยชน์จากการปรับเปลี่ยนต้องจับต้องได้ แรงจูงใจในการเปลี่ยนจากการปลูกข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ในที่ลาดชันเป็นเกษตรผสมผสานคือ ผลตอบแทนต้องดีกว่า มีตลาดรองรับผลผลิตอย่างต่อเนื่อง โดยสามารถหาเมล็ดพันธุ์พืชได้ง่าย ไม่มีการผูกขาด ใช้เทคโนโลยีการปลูกที่ไม่ซ้ำซ้อน ใช้ปุ๋ยคอกและปุ๋ยหมัก

ข้อเสนอคือ ให้ชาวบ้านมีกฎระเบียบที่ร่วมกันกำหนดกติกา ควบคุม และดูแลทรัพยากรในพื้นที่ของตนเอง พร้อมรับการสนับสนุนจากภาครัฐและเอกชนในช่วงเวลาที่เปลี่ยนผ่านจากข้าวโพดที่มีอายุสั้น เป็นเกษตรผสมผสานที่ต้องใช้เวลาในการฟื้นฟูความอุดมสมบูรณ์ของป่าที่มีอายุนานกว่า

ภาครัฐในส่วนของท้องถิ่นและส่วนกลาง

1. องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) เป็นแนวหน้า
2. (frontline) ในการสนับสนุนแก้ปัญหาปลูกข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ โดยสามารถสนับสนุนเกษตรกรที่สนใจเปลี่ยนจากการปลูกข้าวโพดเลี้ยงสัตว์เป็นเกษตรผสมผสาน อบต. มีการพัฒนาขีดความสามารถสามารถเพื่อสนับสนุนร่วมมือกับภาควิชาการ นักพัฒนาจากหน่วยงานรัฐ ภาคเอกชน และแหล่งทุนเพื่อขยายผลในตำบลและอำเภอ
2. หน่วยงานในระดับจังหวัดและหน่วยงานส่วนกลาง ต้องมีนโยบายที่ชัดเจนในเรื่องการลดการปลูกข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ในพื้นที่ลาดชันซึ่งไม่เหมาะสม โดยการสนับสนุนด้านเงินทุนหรือลดค่าใช้จ่ายในการปลูกเกษตรผสมผสานในช่วงเปลี่ยนผ่านเพื่อให้เกษตรกรมั่นใจว่ามีรายได้มากขึ้นและลดความเสี่ยงลง รวมถึงยอมรับกฎกติกาที่ชาวบ้านออกแบบ ควบคุม และดูแล มีการสนับสนุนการพัฒนาขีดความสามารถขององค์การบริหารส่วนตำบลเพื่อสนับสนุนเกษตรกรในพื้นที่

ภาคเอกชน

1. ผู้ประกอบการในพื้นที่ ควรรับการสนับสนุนการพัฒนาขีดความสามารถจากหน่วยงานภาครัฐหรือภาคเอกชนในระดับประเทศ เนื่องจากเป็น supply chain ในระดับกลางที่เชื่อมระหว่างเกษตรกรและโรงงาน ผู้ประกอบการในพื้นที่เป็นอีกหนึ่งสื่อกลางในการสื่อสารสู่เกษตรกรโดยตรง
2. ผู้ประกอบการในพื้นที่และโรงงานผลิตขั้นสุดท้าย คือ ภาคเอกชนที่มีความสำคัญมากในเรื่องความเสี่ยงของตลาด ราคาของผลผลิต โดยควรร่วมสนับสนุนเกษตรกรและภาครัฐในการปรับเปลี่ยนโดยเฉพาะในช่วงเปลี่ยนผ่าน เพราะหากตลาดโลกดำเนินการแบนผลิตภัณฑ์ที่ใช้ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ที่ไม่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม จะส่งผลกระทบต่อความเสียหายทางเศรษฐกิจระดับมหภาค สนับสนุนการตลาดที่รับผิดชอบต่อสังคม ภาคเอกชนต้องสนับสนุนการพัฒนาขีดความสามารถของภาครัฐและเกษตรกรในพื้นที่ผ่านการรับซื้อผลิตภัณฑ์เกษตรยั่งยืนที่ปรับเปลี่ยนจากข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ในราคาที่เป็นธรรมและราคาสูง เพื่อสร้างมาตรการแรงจูงใจกับเกษตรกรที่ดี สนับสนุนกิจกรรมในชุมชนหรืองบประมาณหรือกองทุนเพื่อสนับสนุนเกษตรผสมผสาน